

Vielä rukoilen tämänkin kerran.
Enpä turhaan, en palkastakaan.
Vielä suutelen jalkoja herran.
Pesen kyynelin kauneuttaan.

Vielä tunnustan uskoni yhden
Isään Jumalaan kunniakseen,
Poikaan Kristukseen valonsa tähden,
Henkeen yhteen ja yhteyteen.

Ehkä uskoni tähden saan ristin.
Ehkä minutkin surmaavat nuo,
joiden pilkan ja voitotkin kestin,
joille elämä enemmän suo.

Ehkä saankin vain herrojen jämät.
Niinhän sain kerrat mennehetkin.
Ehkä muistoni muut hävittävät,
vaikka, Herra, sen säilytätkin.

Sehän ei ole pahempi paljon,
mikä vielä voi iskeä mua,
kuin se mistä – niin uupuva uskon –
en voi päästä, en voi parantua.

Vaan jos murhe on voimani vienyt
– syönyt unetkin yksinäisyys –,
sen on Mestari varmasti tiennyt.
Toki sattuu jo sieluni syys.

Se ei voita. Se mitänä voisi?!
Onhan harva vain tarpeellinen.
Usko heikko, mi tänään ei koisi,
sekä Herrani todellinen.

Ei! Ei sieluni ilosta huokaa,
vaan se itkee ja vaikeroitsee.
Silti samaa se syö – tosiuokaa,
joka pyhemmätkin ravitsee.